

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/m5mfsv>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat / @xevi_xirgo

Un cop de puny

A Manuel Cuyàs, com tots vostès, jo el veia cada dia, o pràcticament cada dia, a la plana del costat d'aquesta. Si tanco els ulls, avui encara hi veig la seva foto, saludant els seus lectors amb aquell seu somriure sorneguer mentre es treu el barret. Érem, fins fa quatre dies, companys de feina i de secció. Diria que compartíem lectors. Aquests dies d'absència seva, d'una absència que ell i tots plegats comptàvem que seria passatgera, molts lectors, moltíssims, s'han interessat per ell, enviant correus al diari, trucant a la centraleta o publicant missatges d'ànim a la secció *El lector escriu* que vostès segur que hauran vist. Per això, si dic que el buit que sentim és immens, sé que parlo en nom de tots, de tots els treballadors, companys i lectors d'aquesta casa, d'aquesta casa que era casa seva. En Cuyàs, que a banda de periodista era moltíssimes altres coses més, feia fàcil

“En Cuyàs feia fàcil allò que és molt difícil, i és per això que sense adonar-nos-en s'havia convertit en un més de la família

allò que és molt difícil, i que és entrar cada dia a casa nostra discretament, com qui no vol la cosa, per explicar-nos què feia. A les seves cròniques qualsevol vivència es convertia en un relat periodístic que farcia com si res de dosis de saviesa que jo sempre em preguntava d'on les treia. La seva pèr-

dua és com un cop de puny. Per als lectors d'aquesta casa, per als seus companys, per als qui el sentien a les tertúlies on anava i per als milers de seguidors no només dels seus llibres sinó també de les presentacions d'altres llibres que ell feia. Perquè en Cuyàs era dels que no paren quiets. Del seu pas per la casa m'atreviria a dir que tothom en té un record. Perquè, per més càrrecs que hi va tenir, i en va tenir uns quants, mai això va ser cap impediment per fer-se amb la major part de la redacció, i anar-hi a dinar o a fer tertúlia. Se n'expliquen un munt, d'anècdotes d'ell. Per això sé que era, que és, una persona estimada. I com que ho sé, i sé que molts dels seus lectors no ho podran expressar públicament perquè no tenen un espai privilegiat com aquest, sé també que parlo en nom seu si deixo constància del profund agraïment que sentim per la seva feina i pel seu mestratge.

De reüll

Eva Garcia Pagán

Adeu al mestre

No voldria pecar d'immodesta i encara menys fer una *loquillada*; però en la meua primera anècdota amb en Manuel Cuyàs jo soc la part menys important, soc l'excusa. Tot just havia acabat la carrera i havia enviat centenars de currículums a mitjans coneguts. No me'n van contestar cap. Llavors, ja en fa d'anys, no es gastaven telèfons mòbils i en arribar un vespre a casa ma mare em va explicar que m'havien trucat d'un diari. Era El Punt i un senyor trucava des de la redacció del Maresme. Havia rebut el meu CV. No necessitaven ningú, però si els calia gent m'ho farien saber. La mare va quedar captivada de l'amabilitat de qui trucava. No havia tingut a mà cap paper per apuntar el nom i no el recordava. "Era un senyor molt afable, molt educat, educadíssim", em va explicar. No vaig saber de qui es tractava fins que, anys més tard, vam coincidir a la redacció

En Manuel sabia trobar or en petites anècdotes que omplen la vida

d'Urquinaona i, més tard, de Tàpies. Jo havia acabat trobant plaça de redactora a l'edició de Tarragona d'El Punt, i després de cinc anys i escaig tornava a Barcelona. Ben aviat el vaig identificar com el "senyor cultíssim" que havia telefonat a casa per donar les gràcies pels papers rebuts tot i no tenir-ne cap necessitat. En Manuel no era afalagador, però et feia sentir atès i s'hi interessava. Tota la colla del Maresme se l'estimava amb delit i, de fet, no costava gens estimar-te'l. En l'ofici va ser un veritable mestre; sabia trobar or en les petites anècdotes que omplen la vida. Gràcies per tant, Manuel.

Les cares de la notícia

EXPRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

Felipe González

El 'senyor X'

La CIA ha desclassificat documents sobre els GAL que confirmen que Felipe González, el president del govern del PSOE entre el 1982 i el 1995, va autoritzar la creació del grup terrorista per combatre ETA fora de la llei. La responsabilitat penal va arribar llavors a dos ministres, però encara va quedar curta.

MINISTRA D'INDÚSTRIA, COMERÇ I TURISME

Reyes Maroto

Tard per a Nissan

El govern espanyol s'ha tret ara de la màniga un pla de viabilitat del sector de l'automòbil dotat amb milers de milions d'euros. Segur que és necessari i que ajudarà moltes empreses, però arriba una mica tard per salvar la planta de Nissan a Catalunya i els milers de treballadors que estan perdent la feina.

PERIODISTA I ESCRITORA

Anna Punsoda

De la novel·la a l'assaig

La traductora, articulista i escriptora ha passat de la novel·la, amb què va guanyar el Roc Boronat (*Els llits dels altres*), a l'assaig, amb *La luxúria*, una obra que forma part d'un projecte coral impulsat per Fragmenta Editorial i que ens ofereix una reflexió sobre el desig sexual.

EDITORIAL

Racisme policial

L'ona expansiva del cas Floyd i la reacció de protesta global contra el racisme incrustat en la societat ens han convidat a veure el problema des de la distància i la solidaritat, però el cas dels sis antiavallots dels Mossos d'Esquadra investigats per vexacions i insults racistes a un jove a Sant Feliu de Saserra (Bages) demostra que el problema no és pas aliè. Ans al contrari, és una realitat propera, tangible, contra la qual cal actuar no per solidaritat, sinó per necessitat, perquè és inacceptable en una societat que pretenem democràtica, tolerant i progressista.

Actuacions policials com la que ara s'investiga als jutjats de Manresa són inadmissibles, però no ho són només per la seva càrrega racista i discriminatòria, que és evident, sinó també pel que tenen d'abús de l'autoritat que atorguem com a societat al cos policial i a les persones que en formen part. És intolerable i ha de quedar molt clar, no només des de l'acció judicial, sinó des de l'actuació d'ofici dels Mossos i del Departament d'Interior, que haurien d'aparcar del servei els sis implicats, de forma cautelar i alhora preventiva, fins a aclarir-ne les responsabilitats.

El cos dels Mossos és la policia de Catalunya i els ciutadans d'aquest país, vinguin d'on vinguin, tenen dret a sentir-se protegits per la seva policia, a rebre un tracte no discriminatori i a exigir que els agents de l'ordre es comportin dins la llei. Casos com el de Sant Feliu de Saserra minen la imatge dels Mossos, la feina extraordinària que fan cada dia i la confiança dels ciutadans; per això és necessari actuar amb precisió i contundència per tallar de soca-rel aquest brot de racisme, per actuar preventivament en l'àmbit intern i per revisar tant com calgui el procediment d'admissió de nous efectius policials, per evitar la infiltració de perfils i comportaments clarament indesitjables.